

PINAR

Kültür – Sanat - Edebiyat

Esmâ TİFTİKÇİ HÜZÜNLÜ GÜN

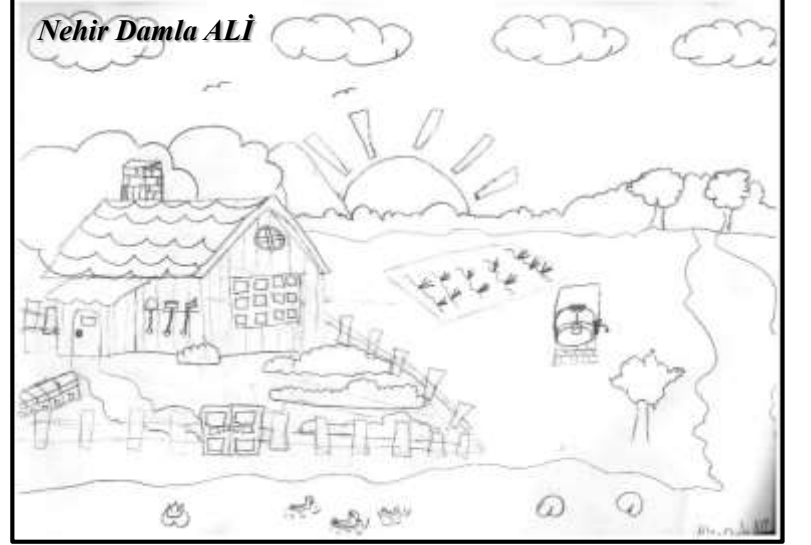
Keyifli bir şekilde mangalımızı yaptıktan sonra çayımızı yudumluyorduk. Pikniğe bir hayli kalabalık gelmiştik. Bu yüzden kardeşim Asaf'ın yokluğunu fark edemedik. Evet kardeşim ortalarda yoktu; çünkü kaybolmuştu.

Hemen babamlara haber vermiştik, herkes telaşlanmıştı. Ben çok korkuyordum etraf ormanlık alandı. Her an her şey olabilirdi, burası hayvanlarla doluydu. Piknikte Asaf'ın kaybolacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Herkes kardeşim Asaf'ı aramaya koyulmuştu. Ben ise şaşkındım hiçbir şey yapamıyordum. Şaşkınlıktan olduğum yerde kalakalmıştım.

Babamlar jandarmaya haber vermişlerdi. Jandarmalar her yere dağılmış kardeşim Asaf'ı arıyorlardı. Ben de jandarmaların arkasına gidip “Asaf, Asaf” diye bağıryordum. Her an her yerde olabilirdi. Belki de hayvanlar bir zarar vermişti.

Aklıma kötü şeyler geldikçe delirecek gibi oluyordum. Asaf'a bağırırken ağlıyordum aynı zamanda, çok korkuyordum, içimden dua ediyordum. Jandarmalar her yere karış karış bakıyorlardı. Ağaçların üstüne bile bakıyorlardı. Ama kardeşim hiçbir yerde yoktu.

Sonunda kardeşimi bulmuştuk. Köpekler her yerini ısırmişti. Yerde gözü kapalı yatıyordu. Asaf'ı görünce daha da çok ağlamaya başlamıştım. Uyandırmaya çalıştım ama uyanmamıştı. Annemleri çağırmıştık.

Nehir Damla ALİ

Babam hemen 112 acili arayıp kardeşimin yanına gitmişti. Annemler de ağlıyordu. Nabzına baktılar şükürler olsun atıyordu.

Sonra sağlık ekipleri geldi ve olay yerinde kardeşime ilk müdahaleyi yapıp hastaneye götürmek üzere ambulansa bindirdiler. Kardeşim hastanede yaklaşık on günlük yoğun bir tedavinin ardından taburcu olmuştu. Eskisi gibi onunla birlikte koşup oynayacağımız günlerinin gelmesi özlemiyle Asaf'a artık gözüm gibi bakıyordum.

Eray Buğra ÇELİK YAVRU KÖPEKLER

Sabah okula doğru geliyordum. Önüme aniden bir köpek çıktı. Çok korkmuştum. Ama bana bakmadı çöp kovalarına bakıyordu, galiba yiyecek arıyordu. Hemen köpeğin yanından hızlıca geçtim ve okula gittim.

Okul çıkışı yine aynı köpeği gördüm ve yine yemek arıyordu. Eve geldim üstümü değiştirdim ve bir parça ekmek aldım, köpeği aramaya başladım. Kuytu bir köşede bulmuştum onu. Gizlice ekmeği önüne attım, köpek ekmeği alır almaz yemedi ağzıyla bir yere götürdü ben de onu gizlice takip ettim.

Bir de ne göreyim dört tane yavru gözleri daha kapalı, dört yavrunun annesi ölmüş, onlara babası bakıyordu. Ama onlar ekmek veya kemik yemezdi, onların süt içmeleri gerekiyordu. Hemen eve gittim ve süt aldım yavruların yanına getirdim onlara süt verdim biraz da su, babalarına da ekmek.

Ertesi gün okul çıkışında yavrulara bakmaya gittim. Tam seveceken arkadan bir hırlama sesi duydum. Hemen arkama baktım babaları bana kızgın kızgın bakıyordu. Hemen oradan kaçtım. Artık her gün onlara bakıyordum. Nihayet kocaman bir köpek oldular ve beni her zaman korudular

Nehir Damla ALİ BAĞIMLI DÜNYA

Bağımlılık var çoğu insanda,
Bir telefon, bir mesaj
Tutturmuşlar bir medya,
Hem de sosyal bir medya...

Bağımlı olmuşlar
Şu telefona.
Karşılıklı konuşmak varken
Nerden çıktı bu sanal dünya?

Dünyada sohbet azalıyor,
Sahte dostluklar artıyor,
Sanal alem bizleri,
Çepeçevre sarıyor.

Melike Rana DEMİRHİNDİ
CANIM ANNEM

Kalbimin yarısı sensin,
Dünyalar kadar sevgin,
Can arkadaşımın,
Benim canım annem

O güzel gözlerin,
Mutlulukla atan kalbin,
İyilik meleğim
Benim canım annem

Nasibe AKDEMİR
BİR

Veren bir,
Alan bir ,
Yaşatan bir ,
Öldüren bir...

Peygamberimiz bir ,
Kitabımız bir,
Her şeyin tek sahibi,
Allah bir...

Nasibe AKDEMİR
MINCİR

Bir gün okuldan çıktım, eve doğru giderken bir ses duydum o ses bir kedinin korkmuş miyavlama sesiydi. Ağaçta mahsur kalmıştı. Birinin gelip de ona yardım etmesini bekliyordu. Ağaca neden çıktığımı sonunda anlamıştım. Ağaçtaki rengarenk top onun dikkatini çekmiş ve onunla oynamak için ağaca çıkmıştı.

Bir süre ne yapacağımı düşündükten sonra aklıma itfaiyeyi aramak geldi. Kısa süre içerisinde geldiler ve kurtardılar kediyi. Kediyi bana verdiler, kedi o kadar güzeldi ki, uzaktan hiç fark edememişim. Bembeyaz, tertemiz tüyleri, masmavi gözleri vardı.

İtfaiyeci amcalara “Bu kedi benim olabilir mi?” diye sordum. Onlar da kediyi iyi bakmam şartıyla kediyi bana verebileceklerini söylediler. Ben de kediyi iyi bakacağıma dair onlara söz verdim.

Sonunda eve gidiyordum ama bu kez yalnız değildim, kedim ile birlikte eve gelmişim. Zili çaldım. Ve annem kapıyı açtı. Bu kediyi nereden bulduğumu sordu. Ben de başımdan geçenleri tek tek anlattım. Annem de benimle gurur duyduğunu söyledi. O an çok mutlu olmuşum, çünkü annem kediyi istemez diye korkmuşum. Annem bir şartla kediyi bakmama izin verebileceğini söyledi. Kedinin adını annem koyacaktı. Ben de bunu memnuniyetle kabul ettim. Annem kedimin ismini ‘Mincir’ koymuştu.

Sude GÜNDOĞAN
TENİS TURNUVASI

Bugün tenis turnuvası vardı . Herkes çok heyecanlıydı . Geçen sefer sadece erkekler turnuvaya gitmişti . Bu sefer kızlar da katılabiliyordu. Üç hafta önceden kızların da katılabileceği söylenmişti.

Biz o hafta çalışmalarına başladık. Teneffüslerde bile tenis oynuyorduk. Kendimizi geliştireyorduk. Bir hafta böyle geçti. İkinci hafta beden eğitimi hocamız tenis turnuvasına gidecek kişileri seçti. Ben de gidiyordum. Kızlardan ve erkeklerden yedişer kişi seçilmişti. Kızlardan iki ayrı takım ve bir yedek oyuncu vardı .Erkeklerde de aynı şekildeydi.

Turnuvaya bir hafta kalmıştı .Beden eğitimi hocamız takımdaki kişileri ve yedek kişiyi açıkladı. Birinci takım yani A takımı en güçlü takımdı. İkinci takım yani B takımı da güçlü takımdı. Bir de yedek vardı. Biz o haftada kendimizi geliştireyordük alışmıştık , şimdi daha iyiydik.

Turnuva günü geldi. Bir servisle gidiyorduk, herkes saat 09.30’da okulda olacaktı. Herkes geldikten sonra servis de geldi. Formalarımızı aldık ve okuldan çıktık. Benim forma numaram 9’du (benim uğurlu sayım), servise bindik ve tenis oynayacağımız yere geldik.

Burada her okul vardı. Önce kızlar başladı. Ben ikinci sıradaydım . İlk oynayan kişi kazanmıştı. Sıra bendeydi. Oynamaya başladım . İlk sette biraz gerideydim. İlk seti rakip kazandı. İkinci sette yine aynıydı onu da rakip kazandı. Ben normalde iyi oynuyordum, Karşımdaki rakip benden daha güçsüzdü.

Benim bu halimi görünce beden eğitimi hocası bir konuşma yaptı:

“Bu kupayı kazanacağız. İlk başta şimdikinden daha kötüydün . Kaç hafta uğraştın bu emeğin boşa gitmesin. Daha hareketli ol. Her şeye sıfırdan başlıyormuşsun gibi düşün. Şu an 0-0 ve biz bunu başarıp kupayı kaldıracağız. Hadi sana güveniyorum, odak noktasına dikkat et.

Bu konuşmanın ardından motivasyonum yükseldi, daha iyi oynuyordum. Sürekli kupayı düşündüm. Seti ben almıştım durum 1-2 idi, ikinci seti de alınca durum 2-2 olmuştu şu an sadece bir set alsam yetecekti. Son sette rakip önde geldi. Sonrasında eşitlenmiştik bu sayıyı alan kazanacaktı bekledim, gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve başladım, ben kazanmıştım, çok mutluydum.

Kızlardan beş kişi kazanmış bir kişi kazanamamıştı. Erkeklerden ise iki kişi kazanamamıştı. Birinci olmuşuk, kupayla birlikte okula döndük. Benim için unutulmaz bir gün olmuştu.

Azra DEVELİ
NEREDEN NEREYE

Zil çalıyor. Yeni bir öğretim yılı, eski bir okul, ilk öğrencilerim, bir zamanlar benim de bulunduğum sıralar... Küçükler boş bir defter gibi, berrak, yazılmayı bekleyen, mürekkep tatmamış...

Sınıfa girdiğim anda hemen ayağa kalktılar bir asker edasıyla, oysaki ben de çocuktum eskiden aynı onlar gibi benim ne üstünlüğüm vardı ki onlardan? "Oturun" dedim. Sınıf çok eskiydi, okulun dışı içini belli ediyordu. Rutubet kokusu vardı sınıfta.

Sınıfa girili henüz birkaç dakika olmasına rağmen birçok soru vardı kafamda. Tebessüm eden çiçeklerle tanıştım. İsimleri Türkçe değildi, ilk defa duyduğum için sanki alfabeden rastgele harflerin birleşmesiyle oluşmuş gibiydi.

Hayallerini sordum onlara ve beşinci sınıf oldukları için yazarak anlatmalarını istedim. Düşünceler sadece... Kimse bir şey yazmamıştı. Onlara baktım. Hayal kurmayı unutmuş yüzler gördüm sadece. Onlara ilk dersimizde mesleklerden bahsettim. Gün boyu onlara hayal kurmayı hatırlatmak istedim.

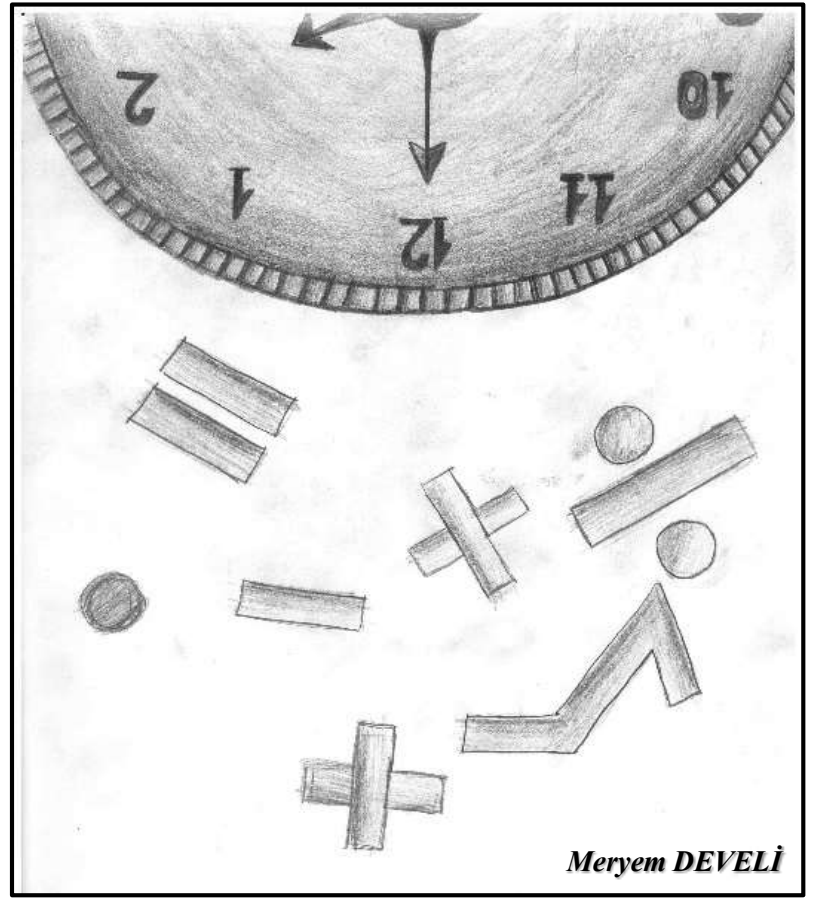
Ve ilk gün bitmişti. Akşam şehir merkezinde olan evime gittim ve düşünmeye başladım yaşlı ve bakımsız ikinci evimizi nasıl değiştirebilirim diye. Artık benim de ikinci evim sayılırdı sonuçta. Belki köyün muhtarıyla görüşürsem destek verir diye düşündüm. Sabah ilk iş olarak ne yapacağımı bulmuştum. Uykuya dalmıştım kafamda düşüncelerle, sonra sabah olmuştum.

Hemen muhtarlığa konuşmaya gittim. Muhtar, çocukların okumayacağını ve bu yenilemeye ihtiyaç olmadığını söyledi ve ben gidene kadar da bunu savundu. Anladım ki çocukların hayallerini yok edenler, büyüklerdi.

Okula gittim ve hayallerini, hayal dünyalarını geliştirmek için çabaladım yine de. Ders bittiğinde evime gitmeden önce uğramam gereken yerler vardı. İlk önce bir usta bulmalıydım, hatta birkaç usta. Her şey yenilenmeliydi.

Ustaları bulmuştum maliyeti ne olursa olsun kendim ödemeye kararlıydım. Ardından deney setleriyle renklenmiş, bilgi kokan bir dükkana girdim. Bulduğum her türlü deney tüpünün, deney setinin alabildiğim kadarını aldım. Çok ağır oldukları için bir görevli taşımama yardım etti. Bunlar derslerimi işleyeceğim laboratuvarım için gerekli olanlardı. Elimden gelen tüm imkanlarımı kullandım. Günün sonunda amacıma ulaşacağım için mutluydum. Kendimle gurur duyuyordum.

Sabah olduğunda ustaların geleceğini hatırladım. Erkenden hazırlanıp çıktım. Neyse ki ustalar henüz gelmemişti. Onları beklemeye koyuldum. Bekledim, bekledim...Ders zili çalmasına rağmen ortada kimsecikler yoktu. Derse girerken içimi kuşular sardı. "Ya gelmezlerse, ya hayallerim suya düşerse?" Derse girdim. Onlara deneylerden bahsettim. Deney araç gereçlerinden, ne işe yaradıklarından...

Hepsi masal dinler gibi dinledi. İlk defa adını duyuyorlardı saydıklarımın. Sonra onlara birlikte deney yapabileceğimizi söyledim. Hepsi şaşkınlıkla baktı yüzüme. O sırada dışarıda ustalar gelmiş beni bekliyordular. Çocukları sınıfta bıraktım, çıktım dışarı. Ustalara yapacaklarını anlattım. Hemen işe koyuldular. Okula ek bir okul daha yapılacaktı. Malzemeleri ustalara parasını verip aldırmaştım. Tek eksik sevgimizi katmak olacaktı. Çocuklara bir laboratuvar yaptıracağımı anlattım. Meraklarını cezbedti bir anda. Hepsi farklı sorular sordular. İçerde onlar soru sorarken dışarıdaki ustalar hayallerini gerçekleştiriyorlardı.

Birkaç gün böyle geçti. İki hafta sonra yapı tamamlanmıştı, tek boyası kalmıştı. Rengarenk bir gökkuşağına benzemesini istedim ve oldu da. Sonunda hazırdu laboratuvarımız ve sınıfımız. Eşyaları bir gün önceden yerleştirmiştim. Sabah çocuklara sürprizimi gösterdim. Hepsi çok sevindi.

Derslerimizi işlemeye başlamıştık çoktan. Artık hepsinin hayalleri vardı. Aklıma ebeveynler geldi sonra. Onların cehaleti ne olacaktı? Kitap kafe yaptırabilirim diye düşündüm, neden onlara da yayılmasın bu okuma sevinci? Bunu da gerçekleştirdim. Ve artık herkes okumanın öneminin farkındaydı. Bugün öğrencilerim benim gibi bir fen öğretmeni olmak istediklerini söylediler. Ben ise onların benden daha iyi bir öğretmen olacağını söyledim. İnşallah öyle olur. İmkansız diye bir kelimenin olmadığı bir kanıtı olacaktı bu.

Nehir Damla ALİ
BAHAR

Bahar gelmiş,
Her yer yeşermiş
Dağlar, ovalar şenlenmiş
Ağaçlar çiçeklenmiş.

Kuşlar ötüyor,
Arılar vızıldıyor,
Tabiat canlanıyor,
Bahar geliyor.

Bahar rüzgarları esiyor,
Hayvanlar uyanıyor,
Kuşlar cıvıldıyor,
İnsanın içi bir hoş oluyor.

Saçlarımın arasından
Yeller esiyor,
Bahar havası
Yüzüme yüzüme vuruyor.

Sevinin çocuklar,
Eğlenin çocuklar,
Dinleyin çocuklar,
Bahar geliyor.

**Sevim Sude GÜNDOĞAN
UNUTULMAZ GÜN**

O gün mezun olmuşum. 18 senemin hakkını vermişim. Artık atanmayı bekleyecektim , inşaallah çabucak atanabilirdim. Bu zamanlarda öğretmen çok olduğu için atanmak pek kolay değildi. Altı ay geçtikten sonra atamam olmuştu.

Doğuda bir köy okuluna gittim. Köydeki insanlar çok iyiydi. Beni çok iyi karşıladılar. Kahvede oturduk. Çay içerken kendimi de tanıttım, daha sonra öğrencilerime ders anlatacağım okula gittik. Herkese söyledim. Okul çağındaki çocuklarını okula göndereceklerdi.

Okulun yakınında bir ev buldum. Çok kar vardı. Ulaşım çok zor olacaktı. Ben de yakından bir ev bulmuşum . Evime yerleşip kalmaya başladım.

Pazartesi günü gelmişti. Ben tek tek evleri dolaşıp öğrencileri aldım. Okula gittik. Sınıfa girdiğimizde etrafın çok pis olduğunu ve camların bazılarının kırık olduğunu gördüm. Birçok öğrenci olduğu için masa ve sıralar yetmedi. Benim masam da yoktu. Tahta ,tebeşir ,kalem , kitap, defter bir sürü şey gerekecekti .

Çok fazla param yoktu. Çocukları evlerine götürdüm ve okulu temizlemeye başladım. Beni gören anneler de yardıma geldi. O gün okulu temizledik . Ertesi gün herkese söyledim, okul için yardım toplayacaktık.

Evleri teker teker gezdim. Herkes verebildiği kadar para veriyordu. Bir sürü para toplamıştım. Arkadaşıma söyledim o parayla gereken her şeyi almıştık. Arkadaşım malzemeleri bir kamyonetle getirdi. Her şeyi yerleştirdik. Bütün parayı ona verdim. Çünkü eşyaları o almıştı.

Pazartesi günü gelmişti. Öğrencileri alıp okula geldim. Duvarların boyanması gerekiyordu. Benim aklıma öğrencilerle birlikte boyamak geldi. Boya vardı . Onlar da sıkılmazdı. Hep birlikte boyamaya başladık. Herkes istediği resimleri çizdi.

Ertesi gün boya kurumuştü. Öğrenciler sınıfa girdi. Kendimi tekrar tanıttım ve onları tanıdım. Derse başladık. Çok mutlulardı. Ben de artık o köyden olmuşum.

**Aybüke DEVELİ
BAKKALIMIZ OSMAN AMCA**

Bir gün bakkal Osman Amca'ya gitmiştik. Yaz mevsimiydi, etrafta çiçekler vardı, mis gibi kokuyordu. Osman Amca'mızı çok severdik, o da bizi çok sevdi. Bize bakkalından yiyecekler verirdi. Gittiğimiz gün bize kötü bir haber verdi. Kendisine organ nakli yapılması gerekiymiş. Osman Amca'ya organ naklinin ne demek olduğunu sordum, o da uzun uzun anlattı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık.

Eve gidince olayı aileme de anlattım. Onlar da çok üzüldüler. Osman Amca'nın hastalığı için para gerekiymiş. Ama parası yetmiyormuş. Arkadaşlarımla birlikte çözüm yolu aradık. Aklıma bir fikir geldi, arkadaşlarımla paylaştım.

Evlere sipariş yapacaktık, böylece Osman Amca'nın hastalığı için yeterince para toplayabilirdik. İlk gün işimize başladık. Siparişleri teker teker dağıtıyorduk. İlk günde çok para kazanmıştık. Gidip Osman Amca'ya paraları verdik. Birinci, ikinci gün derken yeterli miktarda parayı toplayabildik. Topladığımız para artmıştı bile.

Osman Amca'nın randevu günü gelince Doktor Hikmet Bey'e gitti. Yakın bir zamanda ameliyat olacaktı. Dr. Hikmet Bey'in dediği gün gelmişti. Osman Amca'yı ameliyata aldılar. Osman Amca'nın tüm akrabaları gelmişti. Bizim anne ve babalarımız da gelmişti, heyecanla bekliyorduk. Doktor Bey ameliyatın uzun süreceğini söyledi. Geç olmuştu, biz de evimize gittik.

Çok heyecanlıydık. İyi olması için dua ettim ve uyudum. Sabah olduğunda hızlıca kahvaltı yaptık ve yola çıktık. Osman Amca'ya hediye aldık. Hastaneye gelmiştik. Doktor Hikmet Bey ameliyatın çok iyi geçtiğini söyledi. "Osman Amca'yı ziyaret edebilirsiniz" dedi. Sevinçle odaya koştum. Osman Amca'yı çok iyi gördüm. O da beni gördüğüne sevindi. Hepimiz çok mutluyduk. Gün geçtikçe Osman Amca sağlığına kavuşuyordu. Organ naklinin bir insan için ne kadar önemli olduğunu anladım. Başka bir insanın organı ile Osman Amca'nın hayatı kurtulmuştu. Ve biz buna çok sevinmiştik. Ben ve arkadaşlarım organlarımızı bağışlamaya karar verdik.

**Nehir Damla ALİ
OYUN OYNAYIN**

Oynayın güle eğlene,
Çocuklar oynayın,
Seksek, beştaş,
Yakan top, saklambaç oynayın.

Oyun oynayın, eğlenin,
Atlayıp zıplayın,
Oyunlar oynayın,
Bir tarafımda taşlar...

Diğer tarafımda toplar,
Oyunlar oynayın,
Gülerek eğlenerek,
Atlayıp zıplayarak

Oyunlar oynayın,
Mendil kapın,
Yağ satın, bal satın
Oynayarak eğlenin.

İMTİYAZ SAHİBİ

Selçuk İZMİRLİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan İLDEŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Çiğdem BIÇAK

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif GÜNAY

YAYIN KURULU

Sevda AKSÜT KİSE

Aysel ARICA

Şüheyla PATİR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DURLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57